

Πρόλογος

Τριάντα χρόνια στο δρόμο, ένα πράγμα γνώρισα καλύτερα στις πόλεις που με φιλοξένησαν: τα ξενοδοχεία.

Έχω κοιμηθεί σε αμέτρητα.

Τόσα πολλά και τόσο συχνά, που πολλές φορές όταν ξυπνάω –ακόμα και στο σπίτι μου– έχω απώλεια προσανατολισμού: με άλλα λόγια, δεν έχω την παραμικρή ιδέα πού βρίσκομαι.

Έχω μείνει σε καλά, καταπληκτικά, άθλια, τρισάθλια και μέτρια ξενοδοχεία.

Τα περισσότερα είναι μέτρια.

Από κάθε άποψη.

Έχουν μέτριο καφέ, μέτριο κρεβάτι, μέτρια διακόσμηση και –αν είστε τυχερός– συμπαθητικό ρεσεψιονίστ. Δεν θα σας απέτρεπα να μείνετε, δεν θα σας το συνιστούσα κιόλας.

Να σας πω ένα μυστικό που έμαθα με τα χρόνια;

Στο τέλος της ημέρας, όσα αστέρια κι αν γράφει η ταμπέλα, για έναν παλιομοδίτη σαν και του λόγου μου αυτό που μετράει είναι να είναι τα σεντόνια καθαρά και να λειτουργούν δύο αντικείμενα: το «τηλέφωνο» του ντους και το τηλεκοντρόλ.

(Ακούω τη μεγάλη μου κόρη και τη γυναίκα μου να μου ψιθυρίζουν στο αφτί: πες και το wi-fi. Δεν το λέω, κορίτσια, χρήσιμο είναι, αλλά για μένα λιγότερο απαραίτητο. You cannot teach an old dog new tricks.)

Τα ξενοδοχεία είναι σαν τους ανθρώπους.

Εντός τους κατοικούν ιστορίες.

Μερικές από τις ιστορίες που ακολουθούν είναι αληθινές – κάπως έτσι θυμάμαι να συνέβησαν.

Κάποιες είναι εξ ολοκλήρου φανταστικές.

Ίσως όχι ακριβώς «εξ ολοκλήρου», με την έννοια ότι τα περισσότερα ξενοδοχεία σπάνια έχουν ηχομόνωση της προκοπής, άρα συνήθως μπορείς να μαντέψεις τι γίνεται με τους διπλανούς.

Αλλά και στο φουαγιέ ή στο σαλόνι ή ακόμα και μέσα στο δικό σου δωμάτιο, συχνά οι προηγούμενοι επισκέπτες αφήνουν «ίχνη» που σε βοηθούν να μαντέψεις μια ιστορία.

Ή να την επινοήσεις.

Μ.Π.